

Nr 238.

Av herr **Pettersson** i Rosta m. fl., *angående underlättande för skogsägare av belåning av avverkade skogsprodukter och försäljningskontrakt avseende skogsprodukter.*

Skogsbrukets betydelse för den jordbrukande befolkningen är mycket stor. Svårigheterna för det mindre skogsbruket att vid försäljningen av produkter utvinna så goda priser, som marknadsläget ger möjlighet till kunna i icke ringa utsträckning övervinnas genom skogsägarnas sammanslutning och gemensamma utbud i större poster. Emellertid förekommer i icke ringa utsträckning att skogsägare, som äro i behov av pengar till omkostnader vid avverkning framför allt för s. k. sommarhuggningar eller för andra ändamål, av köpare betinga sig förskott å blivande leverans innan priserna för säsongen blivit satta. Därvid brukar i fråga om priset överenskommas att säljaren skall erhålla betalning i överensstämmelse med vad som å orten allmänt kommer att bjudas eller något liknande.

Sådana överenskommelser verka otvivelaktigt i riktning att hålla priserna nere och medföra sålunda för den som erhållit förskotten oförmånliga resultat. En köpare, som sålunda tillförsäkrat sig större kvantiteter, saknar givetvis anledning att bjuda ett relativt högt pris för att därmed stimulera utbudet av virke. Han har redan överenskommit om att erhålla de kontrakterade posterna och han vet att ju mera priserna av köpeanbud drivas i höjden, desto mer får han betala även för vad som redan kontrakterats.

För att skogsägarna skola skydda sig mot sådana situationer är det nödvändigt att de äga möjlighet att genom belåning av sina produkter skaffa pengar utan att samtidigt berövas möjligheten att uppskjuta försäljningen till dess bättre möjligheter yppa sig att överblicka marknadsläget. En möjlighet har i detta sammanhang prövats i Norge, gående ut på att skogsägarna med sina organisationers hjälp belåna försäljningskontrakt, upprättade av skogsägarna och dessas egna försäljningsorganisationer. Skogsägarorganisationerna ha därvid iklätts vissa kontrollerande uppgifter samt visst ansvar. Denna verksamhet har i Norge tagit stor omfattning och det kreditgivande penninginstitutet har icke därav förorsakats risker, som skulle kunna föranleda tvekan för oss att följa det norska exemplet. En annan utväg synes vara att bereda möjlighet för belåning av avverkade skogsprodukter ungefär i överensstämmelse med vad som gäller för belåning av spannmål. Likvid för försålt virke synes åtminstone i den utsträckning belåningen avser böra gå genom lånegivaren och dennas rätt genom andra praktiska bestämmelser tryggas. Eventuellt synas jordbrukskreditkassorna kunna anförtros handhavandet av sådan kreditgivning samt för den delen det statliga stöd, som

kommer dessa jordbrukares egna företag till del, i motsvarande mån utvidgas.

Under återopande av vad som anförts påyrkas,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t göra framställning om skyndsamt utredning och förslag för att möjliggöra och för skogsägarna underlätta belåning av avverkade skogsprodukter och försäljningskontrakt avseende skogsprodukter.

Stockholm den 23 januari 1939.

Ivar Pettersson

i Rosta.

Johan Johansson,

Tväråselet.

Osc. Werner

i Höjen.

Sven Andersson

i Vigelsbo.

J. H. Johansson

i Norrfors.

Ivar Johansson,

Mysinge.